ANUL VI. - No. 14
15 Maiu 1930.

279052

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Rezultatul alegerilor parţiale

A. C. Cuza: Memoriu cu privire la naţionalizarea oraşelor României.

I. C. Cătuneanu: Tulburări antisemite în Maramureş. — Un judeţ oropsit.

I. Tarnoschi: Pe marginea peirei.

I. Măgură: „Lacrimi şi sânge“ de dna C. dr Şotel

G. A. Costea: Cum sau purtat jidanii în războiu.

Şt. Peneş: O datorie a Bisericii ortodoxe.

„Alegerea dlui A. C. Cuza“

C.: Cine a dat drepturi cetăţeneşti Evreilor?

Lupta naţională creştină în plin avânt

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

© BCU CLUJ

ANUL VI. — Nr. 14. Cluj, 15 Mai 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Rezultatul alegerilor parţiale

pentru Cameră şi Senat din 4 Maiu, au adus din nou o mare grijă partidelor politice, care întovărăşite cu Jidanii se bucurau că L. A. N. C. ar fi dispărut depe arena oficială a vieţii noastre publice.

S'a făcut dovada, nu numai că, în judeţele unde L. A. N. C. şi-a pus candidatura, există un puternic curent naţionalist şi creştin, dar şi că acest curent îşi poate impune cuvântul în luptă, de această dată, cu guvernul şi lupiştii, cauzând neputincioşilor adversari o înfrângere bine meritată: la Roman, preşedintele nostru A. C. Cuza a obţinut o strălucită isbândă. Să trăiască întru mulţi ani!

Onoare şi mulţumire se cuvine să aducem iscusitului şi energicului organizator, avocatul Manea, al judeţului Roman; precum şi luptătorilor neînfricoşaţi din judeţele Sorocа şi Caliacra, cari prin propaganda lor au trezit suflarea românească la dreaptă judecată şi au făcut dovada că L. A. N. C, este pe calea de a se întări, spre spaima Jidanilor şi propăşirea neamului românesc, ce trebue să rămână stăpân nediscutat în ţara lui.

„Infrăţirea Românească“

Liga Apărării Naţionale Creştine

Memoriu

cu privire la naţionalizarea oraşelor României

Inaltă Regenţă

Naţionalizarea oraşelor României, este problema cea mai însemnată a naţiei româneşti, pe care ea este chemată să o rezolve grabnic: dacă voeşte să existe.

Căci oraşele sunt centre de conducere politică, economică şi culturală.

Nici o naţie nu poate trăi ca naţie stăpână pe pământul ei — şi să-şi îndeplinească misiunea sa de civilizaţie, — dacă nu stăpâneşte oraşele.

Din acest punct de vedere, situaţia naţiei româneşti este grav primejduită. Ceeace se petrece în România, nu se mai vede în nici o altă ţară civilizată din lume. Trebue să ne ducem în ţările coloniale, cu poporaţii primitive, ca să mai găsim o stare asemănătoare cu a noastră: *un popor cu oraşe străine.*

Cu orice preţ, politica Statului Românesc trebue dar să rezolve problema naţionalizării oraşelor. Grija rezolvării acestei probleme, trebue impusă tuturor acelora care pretind să conducă destinele naţiei. In starea de azi: partidelor de guvern.

Inalta Regenţă, stând mai presus de partide, are această superioară chemare, în faţa unei primejdii naţionale vădite, asupra căreia nu mai poate fi nici o controversă şi nici o îndoială.

Intrupând suveranitatea naţiei, pe timpul minorităţii Regelui, Inalta Regenţă are dar toată autoritatea, asupra tuturor, când această suveranitate este atinsă prin o guvernare contrară însuşi scopului de existenţă a Statului.

Guvernarea partidelor, este vădit contrară acestui scop — de păstrare a naţiei româneşti, ca naţie suverană şi stăpână a pământului ei.

Desnaţionalizarea oraşelor, stă ca tristă dovadă a incapacităţii, a dezinteresului sau a complicităţii partidelor, care au avut, rând pe rând, guvernul în mâinile lor.

Acum în urmă, cu prilejul alegerilor comunale dela 14 Martie 1930, făcute pe baza legii administrative locale, dela 29 Iulie 1929 — supralicitându-se între dânsele, care dă mai mult, — partidele, au trecut şi administraţiile orăşeneşti în mânile Jidanilor.

Căci figurând pe toate listele, şi pe acele ale guvernului şi pe acele ale opoziţiei, şi pe ale lor proprii, sub diferite nume — fie ca *„Jidani naţionali“, „zionişti;“* fie ca *„Jidani români“*, ai *„U. E. R.“*, fie ca Jidani *„socialişti* şi *„comunişti“*, în care ei formează aproape unanimitatea, şi în tot cazul ei îi conduc; fie ca *„bloc muncitoresc“* sau *„bloc evreesc“* — Jidanii se introduc în consiliile comunale, unde vor apăra cu toţii, solidari, interesele lor jidăneşti: susţinuţi şi de partidele cartelate cu dânşii.

LA CHIŞINĂU, pe lângă cartelul lor cu partidele, Jidanii s'au mai prezintat şi cu o *„listă evreească“*, întrunind *2004 voturi*, faţă de 1661 de voturi date listei partidului *liberal*, şi de 3324 voturi întrunite de lista *guvernului*, pe care ei figurează iarăşi în mare număr. Aportul lor electoral — şi numărul consilierilor de care vor dispune — le asigură Jidanilor stăpânirea absolută a administraţiei orăşăneşti, cu declasarea elementului românesc.

LA TIGHINA, *guvernul*, în cartel cu Jidanii, întruneşte 1656 voturi. Iar Jidanii se mai prezintă cu numele de „comunişti“, întrunind 1316 voturi, şi ca *„Evrei“* cu 382 voturi. Astfel că guvernul cu Jidanii, are 18 locuri, în consiliul comunal, iar *„comuniştii“* jidani încă 14. Şi aici, aşa dar, întregul consiliu este dominat de Jidani, sub forma făţişă, cea mai periculoasă, a *„comunismului“* care se afirmă la graniţa bolşevică.

LA CETATEA ALBĂ, *guvernul* cartelat cu Jidanii, întruneşte 1560 voturi, iar *„lista evreească“* 831, peste jumătatea voturilor date guvernului, dominând şi aici administraţia comunală.

© BCU CLUJ

LA CERNĂUȚI, *guvernul* cartelat cu Jidanii, obține 7153 voturi, pe când Jidanii ca *„social-democrați“* obțin 3200, aproape jumătate, stăpânind administrația orașului.

LA ORADEA-MARE, pe granița de apus *„comuniștii“* în cea mai mare parte Jidani, se prezintă cu 2589 de voturi. Iar *guvernul* cartelat cu Jidanii și cu toate celelalte minorități abia întrunește 5234, administrația orașului rămânând în mâinile minoritarilor, cu 23 locuri atribuite listei, de amestecătură străină, a guvernului, și 9 locuri date *„comuniștilor“* compacți.

LA SATU-MARE, *guvernul* cu Jidanii și toate minoritățile, abia ajung la 4138 de voturi, față de 3334 de *„comuniști“*, care domină administrația orașului cu ceilalți minoritari, depe lista guvernului.

LA TIMIȘOARA, *„blocul guvernamental“*, cu *„Jidanii“* și cu toți minoritarii, obține 7622 de voturi, pe când *„comuniștii“* ei singuri au 3531. La împărțirea mandatelor, se aleg: 7 național-țărăniști, 6 maghiari, 5 germani, 4 socialiști, 2 zioniști și 12 comuniști. Așa că JIDANII — CARE SUNT ȘI „NAȚIONAL-ȚĂRĂNIȘTI“, ȘI MAGHIARI“, ȘI „GERMANI“, ȘI „SOCIALIȘTI“, ȘI „COMUNIȘTI“ — stăpânesc —, în mod absolut, administrația și a acestui oraș.

In sfârșit, în vechiul Regat — deocamdată IN MOLDOVA — toate administrațiile orașelor sunt stăpânite de Jidani; puși pe liste la întrecere, de partidul *național-țărănist*, ca și de partidul *național-liber*, și mai prezentându-se și în deosebi cu listele lor jidănești: *„comuniste“*, *„zioniste“* sau altele.

Un exemplu de desnaționalizare progresivă a orașelor, ajunsă la capătul ei, ni-l oferă ORĂȘELUL MIHĂILENI, cu 650 votanți, din care *guvernul* a avut 116, *averescanii* 124, *liberalii* 98, iar *Evreii* 301, mai mulți aproape decât toți împreună, și care astfel au rămas stăpâni pe administrația comunală. Acesta este tipul administrativ al viitorului, la care tind, și la care lucrează Jidanii, cu ajutorul partidelor, pare că inconștiente de ceeace fac.

Căci în asemenea condiții, naționalizarea orașelor — așa dar conducerea politică, economică și culturală a Românilor de către Români — însemnează că a fost definitiv părăsită de partide: care nu au în vedere decât numai interesele lor electorale vremelnice.

Prin urmare, în România:

MINORITARII, STĂPÂNI PE ORAȘE, VOR CONDUCE PE MAJORITARI.

In acelaș timp:

Stăpânind orașele, între altele, și în numele anarhiei, *„comunisme“* — cum s'au întrodus, în mare număr, în consiliile comunale dela Chișinău, Tighina, Cetatea Albă, Cernăuți, Oradea-Mare, Satu-Mare, Timișoara — minoritarii lucrează fățiș la distrugerea Statului majoritarilor: care dar, trebue să zicem că le încredințează puterea lui, ca să se distrugă pe sine.

Ar fi apoi, ca majoritarii muncitori, să-și dee munca lor, pentru întreținerea orașelor minoritare, cu civilizație străină.

Sunt *contraziceri de fapt*, pe care nici o teorie, nici o constituție, nici un tractat internațional, nici o „Ligă a Națiunilor“ nu poate să le justifice, și mai ales, nu le poate impune, nici unui popor, care voește să existe.

Față de această situație, s'ar putea invoca totuși argumentul — constituțional — ca națiа să se apere ea singură, cu votul.

Dar națiа nu poate fi pusă la vot: ca să hotărască dacă voește să existe, sau nu.

Existând în toate timpurile, și în trecut, și în viitor — pe care trebue să le reprezinte prezentul — națiа nu se confundă cu alegătorii de azi; stând pururea sub presiunea partidelor, care au toată puterea în mâinile lor. Când națiа românească, văzându-și existența primejduită, se va ridica, să se apere, este de prevăzut că ea se va apăra altfel decât cu buletinul de vot.

Această prevedere, trebue să determine acțiunea conducătorilor Statului.

Existența nației, care se rezumă în suveranitatea sa deplină, asupra pământului ei — imposibilă fără stăpânirea orașelor — este faptul hotărîtor, care primează pe toate celelalte.

Dacă legile îi sunt contrare: legile trebue schimbate.

Dacă sunt organizații vicioase care i se opun: aceste organizații trebue înlăturate, pe cât mai e timp, pe cale legală.

„Liga Apărării Naționale Creștine“, al cărei program, cuprinzând naționalizarea orașelor, a fost aprobat de un mare număr de Români, în trei alegeri generale, — și care a avut la 1926, în Adunarea Deputaților, 10 reprezentanți — a susținut încă odată programul său și în alegerile comunale dela 14 Martie 1930, fie cu liste proprii, ca la Iași, la Cernăuți, la Huși și la Cotmani, fie în cartel cu alte grupări, ca „bloc românesc“, ca la Cluj, la Timișoara și la Galați.

Pretutindeni, voturile atribuite listelor L. A. N. C. — dacă facem abstracție de voturile Jidanilor, și socotim numai voturile românești — au fost destul de numeroase, ca să vădească existența unui puternic curent pentru naționalizarea orașelor: care de altfel, nu are nevoe să se legitimeze prin voturi.

La Iași, cu 18.000 votanți, din care nu au votat decât 10.000 — dacă scădem voturile jidănești — L. A. N. C. a întrunit aproape 25% din voturile Românilor.

La Cluj, „lista blocului românesc“ în frunte cu reprezentanții L. A. N. C., D. G. Sion, Prof. I. C. Cătuneanu, Dr. Valeriu Pop fost deputat al L. A. N. C., Dl Gheorghe Ghili, Dr. Elena Bratu — lista susținută de întreaga românime neînregimentată în partide, și de studențimea universitară — a repurtat un strălucit succes, parvenind să introducă în consiliul municipal 10 reprezentanți ai săi, împotriva listei minoritare cu guvernul.

La Timișoara, biruința listei minoritare, prezintate de guvern, a provocat o puternică mișcare națională românească, cerând anularea alegerilor, pe baza dreptului natural de stăpânire a orașelor României de către Români.

Față de aceste mișcări, care se vor generaliza, doctrina proclamată de L. A. N. C. — după care administrația orașelor este un atribut exclusiv al suveranității naționale se impune conducătorilor Statului, ca singura îndrumare capabilă să asigure liniștita propășire a nației românești.

Această considerație justifică intervenția constituțională a Inaltei Regențe, față de partide.

Dacă Inalta Regență — prin autoritatea superioară cu care o investește Constituția —nu imprimă partidelor de guvern această îndrumare necesară, obligându-le să lucreze pentru naționalizarea orașelor, ca o condiție ca Inalta Regență să le încredințeze guvernul: este de prevăzut că orașele României se vor desnaționaliza progresiv, provocând revolta Românilor, deposedați de orașele lor.

In cazul acesta, M. S. Regele Mihai I, la majoritate, va domni peste un popor românesc, stăpânit de

© BCU CLUJ

Jidani — dacă ei vor continua a ocupa oraşele ţării — sau peste un popor în continuă frământare, ca să se elibereze de dânşii.

Cuprinsă de această îngrijorare, „Adunarea publică dela Iaşi, din 9 Martie 1930 — convocată de L. A. N. C. în vederea alegerilor municipale — după desbaterile urmate, a cerut cu aclamaţii unanime, ca problema naţionalizării oraşelor, să fie supusă, respectuos, şi Inaltei Regenţe, de către preşedintele Adunării.

Indeplinindu-mi misiunea, am onaore a supune Inaltei Regenţe, această problemă, rezumată în prezentul „Memoriu", şi în „Manifestul către Ieşeni", dela 9 Martie 1930, pe care D. Iuniu Lecca, fost deputat al L. A. N. C., este autorizat să le prezinte Inaltei Regenţe, şi să le desvolte verbal, în audienţa ce va binevoi să-i acorde.

Cu profund respect
Prerşedintele Suprem al
„Ligii Apărării Naţionale Creştine"
A. C. CUZA

Iaşi, 25 Martie 1930.

Tulburări antisemite în Maramureş

In ziua de 8 Maiu am primit dela „Direcţiunea şcoalei din Borşa" următoarea telegramă:

„Pentru manifestaţia antisemită Danilă, preoţii, învăţătorul creştini arestaţi, schingiuiţi. Intreg satul asediat. Protestaţi. Veniţi urgent".

In ziua de 9 Maiu am primit următoarea carte poştală semnată de preotul Andrei Berinde:

„Borşa, 7. V. 1930.

„In Borşa astăzi s'au comis arestări ilegale şi maltratări pe urma marei manifestaţii naţional patriotice ce a fost Duminecă în 4. V. a. c. Au fost ridicaţi dela domiciliul preotului paroh din Şesul Poenii (Borşa): D-l. stud. Constantin Dănilă capul manifestanţilor şi care înainte cu două luni era să fie omorît de Jidani tot aici în Borşa (cazul care-l publică ziarul Universul în numărul din 27. III. a. c. „o şcoală bombardată cu pietri de Jidani", precum a fost publicat şi în foaia D-Voastre. Au fost asemenea arestaţi de jandarmărie Dl. Preot I. Dumitrescu, care este şi Preşedintele Cultul Patriei din loc. Asemenea Preotul Andrei Berinde cu soţia sa D-na Emilia Berinde, mai mulţi învăţători din loc şi ţărani români maltrataţi şi duşi în lanţuri pe placul jidanilor din loc, cari au intervenit pentru aceasta la Sighet de unde au venit la faţa locului D-nii ofiţeri de jandarmi şi mai mulţi jandarmi, făcând arestările noastre ilegal. Şi aceste toate de ce? fiindcă noi aceştia am fost capii manifestărilor naţional-antisemite de Dumineca 4 a. c. Rog binevoiţi a publica urgent.

Andrei Berinde".

Cititorul să comenteze faptul, că forţa publică a statului român stă la dispoziţia Jidovimei parazitare, comiţând ilegalităţi în exerciţiul funcţiunii spre a obţine mai departe supunerea şi răbdarea populaţiei de baştină, ajunsă la limita mizeriei fizice şi a desnădejdei. Noi, L. A. N. C., protestăm cu indignare contra aceluiaşi fapt, care scoboară prestigiul autorităţii româneşti.

Inceputul de manifestaţie, târzie şi timidă, îşi are pricina, — nu în instigaţii cum vor susţine autorităţile din slujba Jidanilor, — ci în starea de plâns a judeţului Maramureş, aşa cum am arătat acum trei ani în articolul, ce reproduc aici, păstrând şi astăzi întreaga lui actualitate.

Mai adaug la cele mai jos expuse şi următoarea destăinuire, ce mi-a făcut un intelectual din partea locului: *„In Maramureş nu poate fi primar în comune decât Jidan sau om al Jidanilor. Dacă este ales un Român care nu este pe struna Jidanilor, acestuia i se incendiază casa, grajdul şi toate clădirile de gospodărie. In cât acum nu primeşte nici un Român cu stare mai bunişoară diregătoria de primar comunal".*

Iată articolul, oglindă a situaţiei :

Un judeţ oropsit

Dintre toate ţinuturile României întregite, în nici unul nu se simte mai puţin realitatea domniei româneşti ca în Maramureş.

Ocupându-mă de acest judeţ ţin să păstrez cea mai strictă obiectivitate, înăbuşindu-mi în suflet orice strigăt de legitimă indignare şi revoltă, pentru ca să nu poată spune criticii mărunţi şi vinovaţi, că oglinda adevărului este aburită de exagerări sentimentale.

Cititorul va aprecia însă, dacă spectacolul pieirii neamului românesc în patria lui Dragoş-Vodă nu merită ceva mai mult decât desvăluirea tragediei în termeni reci şi cumpăniţi; va judeca scrutându-şi conştiinţa dacă nu a sosit momentul suprem să spună clar şi bărbăteşte: aşa nu mai merge.

Maramureşul constitue acel judeţ din ţara românească, la care nu poţi ajunge cu drumul de fer decât trecând prin străinătate: prin Cehoslovacia.

Stabilirea nouilor graniţe ale României mari s'a înfăptuit cu o greşală de neiertat în paguba ţării şi în special în paguba acestui ţinut: la o cerere pornită din cercuri diplomatice din afară, guvernul român din cursul anului 1920 s'a grăbit să retragă armata noastră de pe graniţele etnice ale neamului întregit în aşa măsură, în cât a lăsat la vecin calea ferată care uneşte restul ţării cu Maramureşul răpindu-i astfel 70% din păşunele munţilor, cari formau proprietatea şi isvorul de subsistenţă a comunelor româneşti rămase dincoace de graniţă. Maramureşul este astăzi ca o frunză tăiată în două. Din această dureroasă operaţie jumătatea rămasă la noi ameninţă să se usuce, cu tot tezaurul de naţionalitate curat şi străvechiu românească.

Aşa dar. cel dintâi act de guvernământ al stăpânirii româneşti a fost vitreg faţă de urmaşii descălicătorilor moldoveni.

Dela 1920 până astăzi acţiunea guvernelor se rezumă la o serie de acte vitrege isvorîte din neprevedere şi meschine interese de partid.

Pare că o fatalitate a stins în memoria guvernanţilor noştri tendinţa şi mijloacele de maghiarizare a populaţiei autohtone. Regimul unguresc, spre a aduce pieirea lentă dar sigură a elementului românesc, tolera să se reverse în regiunea de mai înainte condamnată puhoiul invaziei jidoveşti. Aşa a procedat cu precugetare faţă de Românii din Maramureş. Guvernele româneşti, în loc să înveţe dela duşman şi să urmeze deci o politică diametral opusă, au închis ochii şi au lăsat să se furişeze peste graniţe atâta puzdere de galiţieni în cât însuşi Ministrul de Interne, dl. Octavian Goga, a recunoscut în Parlament, în şedinţă publică, invazia în Maramureş a 70.000 de „indezirabil", adică Jidani. Această pleavă se compune din indivizii cari nu şi-au putut face nici un rost, cari nu şi-au procurat încă acte de cetăţenie ticluite în birourile rabinilor, recunoscute de statul român, printr'o supremă neghiobie, ca oficii de sta-

© BCU CLUJ

re civilă în materie de dobândire a calităţii de cetăţean român.

Aşa dar guvernele României-Mari taie Maramureşul în două ca să facă pe placul „Europei" zdrenţuită de războiu; tolerează invazia Jidanilor urmând cu inconştienţă politica de *sistematică exterminare a elementului românesc*, practicată pe vremuri de Buda-Pesta; şi renunţă la exerciţiul puterii executive transmiţând rabinilor autoritatea de a dresa acte de cetăţenie în favoarea Jidanilor intraţi în ţară prin fraudă şi corupţie.

Vi se pare, domnule cititor, exagerate cuvintele *exterminare sistematică a elementului românesc?* Să analizăm situaţia locală. Un colţ de ţară, muntos, plin de păduri, lipsit de locuri arabile, aşa în cât populaţia, 80% analfabetă, nu se poate nutri decât din produsul industriei lemnului şi a creşterii vitelor. In această regiune năpădesc Jidanii şi cuprind proprietatea rurală în aşa măsură, în cât din 6000 de proprietari rurali, stăpânind între 30—100 jugăre cadastrale, 4000 sunt Jidanii; iar dintre mari proprietari peste 100 de jughere, 80% din proprietatea rurală, adică a numiţilor cu păşunele aparţine tot Jidanilor [1]).

Jidanii având munţii cu pădurile şi păşunele, din ce să mai trăiască bietul ţăran maramureşan?

Din venitul pădurilor strămoşilor lui, el nu scoate decât atât cât îi dă Jidanul spre a tăia şi căra copacii. Pentru simbria zilnică sau lunară el primeşte dela cantina, ţinută de Jidan la locul exploatării, mâncare şi băutură. Costul hranei şi mai ales al băuturii alcoolice consumă toată simbria lucrătorului, aşa în cât Maramureşanul munceşte din greu ca să trăiască de azi pe mâine, în profitul exclusiv al Jidanului. Banul primit ca simbrie dela Jidan se întoarce în buzunarul aceluiaş stăpân sub forma de plată a hranei şi a băuturii, consumată la cantina exploatorului forestier.

Populaţia românească nu numai că nu se bucură de bogăţia lemnului, dar este lipsită şi de venitul păşunelor.

In adevăr, reforma agrară s'a întocmit şi executat în aşa fel, că astăzi Jidanii stăpânesc 80% din marea proprietate, şi 67% din mica proprietate (între 30 şi 100 jugăre cadatrale). De aici rezultă că posesorii turmelor de oi, neavând păsune nici proprie, nici comunală, decât în mod cu totul insuficient, sunt constrânşi a-şi păşuna oile pe munţii Jidanilor. In ce condiţii? Înţelege ori-cine, cari pot fi condiţiile dictate de cel mai murdar cămătar şi spoliator al istovirei unui biet ţăran, analfabet, legat prin tradiţie seculară, de glia strămoşească, săraci lipit pământului şi deci împins de aspra necesitate să primească orice condiţie spre a nu rămâne cu turma în ogradă. Te rog să afli cuprinsul înţelegerii, domnule cititor: *Jidanul îi acordă păşunatul şi îi ia în schimb lâna oilor, brânza şi o parte din miei.* Şi pentru ca să poată controla produsul turmei, se aşează la stână sus la munte, de când se mulg oile până se înţarcă. El este stăpânul stânei. Bietul posesor de oi le creşte pe riscul, cu cheltuelile lui, pentru ca Jidanul să le tundă, să le mulgă, să le ia, cu un cuvânt consacrat în graiul păstoresc, să le ia toată „dulceaţa".

Mă abţin dela ori-ce comentar. Dar, D-nule cititor, te întreb pe D-ta: ai suflet în care mai svâcneşte simţul dreptăţii şi al naţiei, ori ai ajuns o bucată de lemn, făţuită de Jidani?

Rămâne stabilit, că din bogăţia pădurilor Maramureşanul nu are decât securea şi ţapina, puse în serviciul veneticilor; din frăgezimea păşunelor nu are decât grija şi paza oilor, tunse şi mulse de aceiaşi venetici.

Să mergem mai departe. Să-l cercetăm în satul lui, cum trăeşte urmaşul fondatorilor de neam românesc în Moldova evului mediu.

In Maramureş nu se produc mai multe bucate decât pentru hrana populaţiei pe timp de 3 luni. Prosperitatea satelor depinzând de venitul munţilor, rezultă de aici că aceia cari se bucură de bogăţia pădurilor şi a păşunelor trăesc în belşug la sat; cei cari nu au nimic din acea bogăţie decât sudoarea feţii, mor de foame la sat. In prima categorie sunt veneticii: Jidanii; în a doua sunt locuitorii autohtoni: Românii.

Intr'adevăr, cine trece printr'o comună rurală va observa imediat că toate casele mai bune, înstărite, aşezate dealungul drumului de ţară sau în centrul satului aparţin Jidanilor; toate locuinţele sărăcăcioase, murdare respirând suferinţa, întunericul, vîţiul şi resemnarea celui condamnat prin mizerie fisiologică la moarte prematură toate aceste locuinţe împinse, prin forţa economică a adversarului iudaic, departe către fundul satului şi în spre văgăuni, aparţin bieţilor Români. Această situaţie o vede ori cine se bucură de lumina ochilor. Dar cine cercetează de mai aproape, va afla că şi în casele româneşti, de multe ori, nu mai este stăpân Românul, ci Jidanul, care prin drept de creditor hipotecar, neplătit, s'a aşezat în locuinţa Maramureşanului; iar pe acesta l'a evacuat trimeţându-l la grajd să doarmă cu vitele până îl va ajunge somnul de veci. După moartea lui, urmaşii săi neavând nici un drept la casă, şi ne mai putând beneficia nici de graţia de a vieţui în grajd, ca nenorocitul lor părinte, iau toiagul pribegiei, lăsând căminul strămosesc în necontestata stăpânire a Jidanului.

Până să se efectueze total această deposedare rurală, care schimbă zilnic aspectul etnic al judeţului, cea mai cumplită sărăcie domneşte în sate din lipsa de cereale. Procurarea alimentelor şi punerea lor în circulaţie, bine-înţeles că o fac fii neamului, care a pus în circulaţie, secătuindu-le, toate bogăţiile popoarelor, o face Jidanul exploatând trebuinţele celor flămânzi şi scumpind viaţa în mod insuportabil. Ei au pe mână tot mecanismul vieţii economice: au deci şi băncile, cari acordă credite ţăranilor români în următoarele condiţii: să le plătească ca dobândă *20 lei pe săptămână la mia de lei împrumutaţi*, ceia ce face într'un an 1040 lei dobândă la 1000 capital împrumutat, şi pe lângă aceasta, să le mai *ierneze gratuit şi vitele*, pe care Jidanii le îngraşă din avutul altuia spre a le vinde pe cont propriu.

Dacă Românul din Maramureş duce lipsa hranei zilnice, este însă din belşug adăpat cu alcoolul jidovesc: o mixtură din cele mai periculoase pentru sănătatea înconştientului consumător. Când s'ar găsi un prefect energic, care să aplice legea sanitară cu privire la debitul băuturilor spirtoase, ar închide 90% din cârciumile Jidanilor, cari punând în spirt toate ingredientele vătămătoare, nu numai că îmbată imediat pe client, dar îi aduce progresivă degenerare fizică. In satul Negreşti la 4000 de locuitori sunt 40 de cârciumi ţinute de Jidani, adică de 10 ori mai mult decât prevedea prea moderatul, timidul proect de lege V. Brătianu asupra băuturilor spirtoase, care proect zace şi astăzi în cartoanele

[1]) A se vedea raportul consilierului agricol din Sighet, dl. I. Bergheanu.

© BCU CLUJ

Camerii, din Iunie 1925. Am dat un singur exemplu. Adevărata situaţie generală se prezintă însă altfel, recunoscută de toată lumea din Maramureş şi anume: *ori-ce casă jidovească este o cârciumă clandestină:* ori-ce Jidan, ori-care i-ar fi ocupaţia, este şi vânzător prin contrabandă de spirt pentru consumaţia ţăranului român.

Dar cârciuma nu este numai locaul unde bietul Român îşi goleşte punga, îşi strică sănătatea şi îşi bea minţile, cârciuma ţinută de Jidani este şi tribuna unde veneticul din Galiţia face autohtonului educaţia civică: acolo duşmanul ascuns al organizaţiei de stat românesc şoptesce bietului consumător în stare de ebrietate, că judecătorul vinde dreptatea pe bani, că jandarmul primeşte mită, că deputaţii şi prefecţii fac afaceri, şi se îmbogăţesc pe spinarea poporului, că miniştrii fură, că întreţinerea armatei sporeşte birurile pe cari tot ţăranul le plăteşte; că totul este putred în România, că totul trebue schimbat, dărâmat, smuls din rădăcini şi că o vreme mai bună va veni când se va introduce comunismul şi la noi ca în Rusia sovietică.

Ori-ce cârciumar Jidan reprezintă un propangandist care tinde să îngroape prestigiul autorităţii româneşti şi un fervent propăvăduitor al comunismului, cu intenţia precisă de a desolidariza, de a înstreina populaţia rurală de clasa conducătorilor acestei ţări. Este o veche tactică, mărturisită în „Protocoale".

La sate elementul românesc mai aminteşte o Românie, gata să expire în acest colţ de ţară sub apăsarea şi exploatarea jidovească; dar încă nu s'au stins cu totul vestigiile naţionalităţii noastre, mai stau mărturie: graiul strămoşesc, arta populară, manifestată în stilul pitoresc şi original al bisericuţilor şi locuinţelor de lemn, în îndeletnicirile casnice ale femeilor. La oraşe, la târguri totu-i negru de Jidani; ici şi colo se arată doar insignele româneşti ale autorităţilor civile şi militare. Acolo, la oraşe, pulsează o viaţă streină, nu indiferentă faţă de soarta ţării, în care înfloreşte, ci o viaţă străbătută de curente duşmănoase şi subversive.

Faţă de această situaţie autorităţile locale sunt mai prejuos de cea mai moderată aşteptare, în ce priveşte o îmbunătăţire în viaţa tot mai necăjită a Românilor străini în ţara lor. Pentru consideraţii tiăloase ale politicii de partid, judeţul a fost dat pe mâna politicianilor renegaţi sau lipsiţi de ori-ce altă grijă, decât aceea de a se îmbogăţi în conivenţă cu jidanii din avutul strămoşesc al locuitorilor de baştină. Legea reformei agrare s'a aplicat atât de nedrept şi de vitreg, în paguba acelora cărora li-se datora o largă reparaţiune istorică şi naţională, în cât pretutindeni a stârnit nemulţumiri profunde şi indignare. Jidovii şi câteva familii româneşti jidovite, au profitat din belşug, rămânând cu moşii neexpropriate în proporţia mai sus arătată; iar pentru bieţii Români, crescători de oi, nu s'au înfiinţat nici cel puţin păşune comunală. La aplicarea legii nu a domnit în cea mai slabă măsură gândul de a înstări elementul autohton, cum stă la baza legii, ci s'a strecurat meschinul interes personal înaintea căruia, susţinut de puternicii zilei şi aurul jidovesc, legea s'a încovoiat, s'a frânt şi s'a călcat cu nerusinare.

In Maramureş, de altfel, nu se aplică legile Regatului român. Dacă nu s'a putut aplica o lege de importanţă vitală pentru întronarea în vechi drepturi şi propăşirea moştenilor lui Dragoş-Vodă, cum a fost legea agrară; este o naivitate, să credem că se aplică vre-o lege cu un conţinut de o însemnătate mai măruntă.

In Maramureş nu se aplică nicăeri legea repausului duminical; autorităţile găsesc o mie şi una de motive spre a scuti de aceasta opreliste pe cârciumarul jidan dela sate şi pe negustorul din târgurile şi oraşele complet şi exclusiv jidovite din basinul superior al Tisei; şi mă întreb, cum oare ar putea fi altfel, când din funcţionarii publici 40% sunt Jidani, iar restul stau sub teroarea plutocraţiei jidoveşti, care face senatori, deputaţi, prefecţi, primar, notari, comandanţi de jandarmi, aşa cum îi dictează interesul de a promova prosperitatea fiilor lui Israel şi a împinge tot mai adânc spre sărăcie şi neputinţă tot ce este element românesc.

Această afirmaţie nu este o exagerare; *nu* domnul meu, ci se desprinde clar din felul cum se desvoltă viaţa politică în localitate şi anume: când în Maramureş trăesc astăzi atâţia Jidani, câţi Români; şi Jidanii au bogăţia şi toate drepturile publice, înţelege ori-cine că partidele noastre politice, cari umblă după voturi în primul rând, vor menaja, vor susţine chiar interesele Jidanilor cari nu numai că cumpănesc ca număr pe Români, dar îi stăpânesc pe aceştia prin dependenţa economică în care i-a înjugat.

Lucrând altfel partidul dela guvern, cu greu Maramureşul ar da deputaţi guvernamentali.

Când rare ori, în mod cu totul excepţional, la câte un deţinător din puterea statului se mai trezeşte simţul dreptăţii ori al iubirii de neam şi voeşte să facă câtuşi de puţin bine şi pentru bietul Român, atunci întâlneşte sau influenţa politică protivnică pusă în mişcare de tabăra jidovească sau zădărnicirea prin corupţie a măsurei luate. Un caz care destăinueşte în mod eloquent, cu câtă plecăciune servilă lucrează administraţia din Maramureş după interesele sau după placul populaţiei jidoveşti, ni-l referă Dl. Dr. Vasile Filipciuc din Vişeul de sus, căruia îi mulţumim pe această cale pentru articolele [1]) trimese revistei noastre, având darul de a pune în lumină deplină, printr'o documentaţie amănunţită întreaga mizerie economică, politică şi culturală ce bântue populaţia românească. Reproduc textual faptul comunicat de distinsul publicist în articolul, întitulat *„Problema evreească în Maramureş"*, apărut în „Infrăţirea Românească", din 1 Aprilie 1926.

„Când şi-a măritat fata rabinul Teitelbaum din Sighet s'au lăsat 10.000 Evrei fără paşaport să vină din Galiţia şi Ceho-Slovacia; la fel la moartea lui Teitelbaum s'a deschis frontiera. Dar în schimb pele-

---

[1]) Vezi art.: *„Cui a folosit reforma agrară". Arătarea proporţiei jidoveşti cu cifre oficiale. Corupţia jidovească.* „Infrăţirea Românească" din 1 Martie 1925;

vezi art.: *Slugile Jidanilor. Cine apără pe jefuitori. Debandada dela frontieră. Să înceteze nepotismul politic.* „Infrăţirea Românească" din 15 Martie 1925;

vezi art.: *Visoi Papp Simon. Cum a fost jefuit elementul românesc din Maramureş. Jidanii şi cozile de topor,* „Infrăţirea Românească" din 15 Aprilie 1925;

vezi art.: *Problema evreiască în Maramureş.* Infrăţirea Românească, din 1 Aprilie 1926;

vezi art.: *Reforma agrară în Maramureş. Stăpânii munţilor şi ai judeţului.* Infrăţirea Românească, din 15 Aprilie 1926;

vezi art.: *Şiretenia semită.* Infrăţirea Românească, din 15 Aprilie 1927.

© BCU CLUJ

rinii români de peste Tisa au fost opriți să vină la Mănăstirea Moisei să asculte povața Episcopului"..

După acest fapt judecă, Domnule cititor, cum vrei D-ta administrația pretinsă românească din Maramureș; te rog numai un singur lucru: adu-ți aminte că ești Român !

Pentru cine mai voește să afle fapte, cari desvălue sufletul Jidanului din basinul superior al Tisei pentru instituțiile statului român, îi aduc la cunoștință că la Consiliul de Războiu din Cluj s'a deschis un proces contra unei bande din Jidanii din comuna Remetea, cari au atacat cu pietre localul școalei unde funcționează un învățător român, însuflețit de simțul datoriei.

Astăzi în Marmureș domnește atâta frică de Jidani, cari țin în ghiarele lor de vampiri piața populației autohtone și frânele oculte ale conducerii locale, în cât în procese, în cari există dovezi sdrobitoare contra lor, martorii români nu îndrăsnesc să facă depoziția conform adevărului, pentru a nu se expune la urmările răsbunării iudaice.

Răzbunarea a mers așa departe sub regimul unguresc, în cât un judecător dela tribunalul din Sighet, care a rostit o sentință contra intereselor jidovești, a dispărut fără urmă.

Dela întronarea domniei românești puterea Jidanilor *crește* prin părtinirea ce li s'a făcut cu aplicarea legii agrare; *crește* prin favorizarea de care se bucură din partea tuturor partidelor cari au venit la putere; *crește* prin acaparrarea tuturor isvoarelor de bogăție, *crește* prin stăpânirea de fapt a organelor administrative, creiând astfel o atmosferă de ocultă teroare, în care intră nu numai resursele naturii, ci și brațele autohtonilor; în care populația românească se simte, fără nădejde de îndreptare, oropsită robită și streină în țara strămoșilor ei.

Această situație dăinuește astăzi în România Mare; pe când Jidanii sub ochii noștri continuă a intensifica mijloacele de distrugere sistematică a elementului românesc din Maramureș. Pe drumurile României Mari se văd cete de bărbați din ținutul lui Dragoș-Vodă, cari ne mai putând trăi în casa părintească în comună, în plasă, în județul cotropit de Jidan, de tovarășul de afaceri și de luptă electorală al politicianului român (liberal, averescan, țărănist, iorghist), și-au luat traista, în băț și pribegind umblă bătând la toate porțile pentru ca, prin o muncă de robi, să-și agonisească hrana zilnică. După cum în antichitate erau piețe de sclavi, de unde capitaliștii își cumpărau brațele de muncă servilă, tot astfel Maramureșul oferă astăzi indivizi, desrădăcinați din locul de baștină, gata să lucreze ori unde și în ori-ce condiții pentru o bucățică de pâine. Această mizerie și rușine pentru un stat, care are menirea să joace un rol preponderent în basinul Dunării de jos, este opera cotropirii jidovești.

Față de atare calamitate deputații Maramureșului tac de 7 ani cu diplomație !

Iată cum își fac datoria așa zișii mandatari ai națiunii".

După trei ani dela publicarea acestui articol, *imaginea Patriei* din Maramureș, palidă, suptă de mizerie și îndobitocită de alcoolismul jidănesc, arătându-se mai hâdă și mai desnădejduită, întreb asociația *CULTUL PATRIEI* : tot nu crede că a sosit momentul să denunțe neamului pericolul lipitorii jidovești? Până când diplomația tăcerii față de o problemă vitală?

I. C. CĂTUNEANU.

Pe marginea peirei

Recitând discursul marelui și neuitatului nostru bard —*Vasile Alexandri* — publicat în revista „Infrățirea Românească", An. III, Nr. 20 din 15 VIII. 1927, precum și în broșură separtă prin Societatea Academică „*Petru Maior*" din Cluj, de către profesorul I. C. Cătuneanu, discurs rostit în Senatul țării, acum 50 și mai bine de ani, privitor la trista soartă în care va ajunge țara, dacă se vor da Jidanilor drepturi politice, și făcând — în mintea mea îmbătrânită — o legătură între prevederile de atunci ale marelui bard și între cele ce vedem *azi* cu proprii noștri ochi, par'că o groază te cuprinde și ceva nervos, îți oprește respirația.

In adevăr, toată suflarea curat românească — înțleg aceea care nu este înregimentată în nici un partid politic și care, prin urmare, are vederea limpede și mintea descărcată de orice preocupări de câștig material și deci nu este obsedată de gândul, *de a ajunge*, cu orice preț și prin orice mijloc, fie el cât de josnic și cât de rușinos, numai să pună mâna pe putere, în scopul de a se îmbogăți ușor și fără muncă și astfel, să-și poată îndeplini toate poftele inimei, fără jenă și fără mustrare de conștiință, întrucât acest simț sufletesc, îi este atrofiat cu totul — toată suflarea curat românească — zic acum își dă bine seama că, *Liga Națiunilor* este creațiunea diabolică a *Alianței Izraelite*, al cărei sediu ascuns și nevăzut de nimeni, se află la *New-York*, de unde prin firele d'asemenea tot ascunse ale *francmasoneriei*, își transmite toate ordinele și dispozițiunile diavolești, prin care caută, să prepare și să pregătească întreaga omenire depe pământ, spre idealul urmărit de dânsa, de veacuri, și tot mereu în ascuns, acela către *Impărăția Izrailului*.

Tot urmărind cu tenacitate diabolică acest plan ascuns, iată că, din marea și pravoslavnica Rusie, unde *Alianța Izraelită* a putut lucra sute de ani, absolut numai prin intermediul *francmasoneriei*, la rătăcirea minții persoanelor ruse, care conduceau politica și destinele statului, la întunecarea spiritului de patriotism la conruperea caracterelor, absolut numai prin totala alcoolizare a păturei culte, cât și a massei poporului, — a *mujicului* — prin mijlocul cârciumilor a bodegelor și restaurantelor, ținute în *arendă* numai de Jidani, așa precum se petrec lucrurile azi și la noi în țară, iată că *Alianța Izrailită* a isbutit a prăbuși marea și de toată lumea temută — Mareă Rusie — în cea mai grozavă prăpastie, ce se poate închipui!...

Cine nu plânge și nu jelește nenorocirea unui popor, compus din sute de milioane de locuitori, care geme în ghiarele bolșevismului jidano-sovietic?!...

Dar ce mai poate oare face azi acest mare,puternic și vânjos popor rus, când *Alianța Izraelită* are la dispoziție *armata roșie*, prin puterea căreia, cea mai mică și cea mai sfântă mișcare, este înecată cu totul în sânge?!...

Europa întreagă se uită cu groază la măcelul și nenorocirea în care se sbate tot poporul rus și cu toate acestea — tot numai grație francmasoneriei răspândită până și în cele mai modeste orășele din cuprinsul întregei Europe și ascunse pretutindeni sub falsa formulă de *umanitate*, *fraternitate* și *egalitate*, nimeni — dar absolut nimeni — din nici o țară din Europa, nu cutează, să ia parul

© BCU CLUJ

în mână şi să sfărâme capul şarpelui veninos, care stă ascuns şi încolăcit în cutele hainelor aurite, cu care este îmbrăcată Alianţa Izraelită!?

Şi dacă nimeni nu cutează, să facă nici cel mai mic pas de iniţiativă sau îndrăsneală, cauza este că, francmasoneria a ştiut să lucreze din timp aşa fel, încât a atras şi-a prins în cursă, pe toţi bărbaţii de stat în mâinile cărora stă conducerea şi politica tuturor ţărilor din Europa.

Şi ce pot face cei mulţi, care văd lucrurile clar, dacă n'au nici o putere? Ba încă francmasoneria prin intermediul partidelor politice îi ţin la distanţă şi intenţionat caută să-i împiedece, ca să nu mai spună şi altora — mai ales în public — lucrurile, pe adevăratul lor nume.

Observaţi la noi că, mai toţi bărbaţii de seamă, care deţin în mâini puterea mai toţi fac parte din lojile masonice, având şi grade — chipiurile — chiar superioare.... Iar în Corpurile legiuitoare, sunt atâtea sute de parlamentari chemaţi şi nechemaţi, dar absolut nu este nici un suflet curat — un Român de inimă şi cu dor de ţară— care fiind deslegat la ochi, ar putea vorbi adevărul curat. Asemeni bărbaţi nu se găsesc nici în Cameră, nici în Senat, pentrucă partidele politice îi înlătură, ca să facă loc la câţi mai mulţi *Jidani*, depe urma cărora trăesc şi care i-au scos la suprafaţă, ca ploaia pe ciuperci!...

Iată cauza care ne face să vedem, cum sute de milioane de Ruşi stau cu capul plecat la pământ şi o neînsemnată ceată de Jidani îşi bat joc nu numai de munca şi avutul lor, dar încă înarmate cu bice, îi conduce şi mânuieşte întocmai ca pe o turmă de oi, vara pe timp de căldură!....

Este adevărat că, toată suflarea rusească, în credinţa ei creştină, se roagă mereu lui Dumnezeu şi îi cere *mântuirea!*

Dar oare cum şi în ce fel va veni mântuirea? prin nimic altceva, ci absolut numai aşa cum a procedat Mussolini în Italia, sfărâmând toate cuiburile lojelor masonice, şi împrăştiindule în cele 4 vânturi.

Să revenim, la noi:

Incă de mult, cam de pe la anul 1865 *Alianţa Izraelită*, dându-şi seama că, România este ţara în care curge lapte şi miere, iar poporul Român este cel mai primitor, mai blajin şi mai tolerant, decât oricare alt popor din lume, a dat ordin Jidănimei din Austria ca, încet şi pe nesimţite, să se strecoare pe acest pământ binecuvântat de Dumnezu şi astfel tot încet şi pe nesimţite judeţele frumoase din Nordul Moldovei, precum şi Maramureşul din Ardeal, s'au pomenit inundate cu o populaţie de Jidani murdari şi perciunaţi, care — prin milogeală, prin şiretlic şi prin conrupţie — a fost *tolerată*. Românii considerând-o ca *nenorocită* şi ca fiind scăpată de groaza progromurilor din Rusia şi Polonia, ceeace, curând, s'a putut constata că, era o poveste cu desăvârşire inventată ad hoc.

A fost destul ca — de milă şi îndurare — să fie *tolerată* a rămâne provizor în ţară, pentruca apoi — tot pe nesimţite — să ne pomenim cu toate cârciumile încăpute pe mâna lor şi tot comerţul, făcut până aci numai de creştin, să treacă în stăpânirea lor, Românii fiind siliţi, să se ţină numai de coarnele plugului, ori de creşterea turmelor de oi.

Trebue să notez că, în toată întregimea ei, această Jidănime purta în buzunarul ei un *„paşaport"* nemţesc şi astfel pe lângă că era scutită de orice dări către stat, sau comună, dar apoi nu făcea nici armată.

Cu ocazia războiului pentru independenţă, din anul 1877, numai câţiva Jidani au luat parte ca soldaţi voluntari, dar colonelul *Cantili Grigore* observând că, toţi aceşti Jidani, se strecurase ca garde la putinele cu brânză, făcute ofrandă armatei de către marii proprietari Moldoveni, precum şi pela diferitele depozite de alimente ale oştirii, a dat ordin ca imediat, să fie înlocuiţi şi trecuţi la front. Drept consecinţă s'a văzut că, pe situaţia de a doua zi, toţi aceşti Jidani au fost daţi ca *„dispăruţi"*, poziţie în care au fost ţinuţi până la încheierea păcii!....

Cu toate acestea, care n'a fost uimirea şi surpriza Europei întregi, când *Areopagul European* întrunit la Berlin, pentru desbaterea tratatului de pace încheiat între Rusia şi Turcia la St. Stefano, *Aeropagul s'a pomenit pus în faţa unei noi chestiuni, aceea a drepturilor Jidanilor în România*, chestiune ce nu făcea parte din program.

Şi apoi lucru şi mai curios şi mai de neînţeles era faptul că deşi România luase parte în acest războiu ca *aliată cu Rusia*, pe care o scăpase din grele situaţii militare, deşi România îngropase sub zidurile Plevnei, Griviţei, Opanezului şi prin alte meleaguri ale Rumeliei de atunci, peste *zece mii* — 10.000 — de *flăcăi Români curaţi şi peste şase sute de ofiţeri, că preţ al răscumpărărei independenţei ei*. totuşi ea n'a fost admisă, să asiste la desbaterile areopagului!?...

Toată lumea şi în special toată suflarea Românească stă uimită şi încremenită în faţa unui asemenea act de nedreptate şi se întreabă: *Doamne! Ce este asta?* Ce s'a întâmplat?!..

— — — — — — — —

Curând însă întunercul şi nedumerirea lumei întregi s'a limpezit:

Alianţa Izraelită, care — după cum am arătat — îşi făcuse planul ascuns şi drăcesc, de a pune mâna pe Ţara Românească şi a o transforma întro *Palestină* ,profitând de ocazie că, membrul ei cel mai de seamă din Alianţa Izraelită, Jidanul A. Cremieux, îndeplineşte acum funcţiunea de preşedinte al Areopagului în calitate de prim ministru al Franţei şi că este secondat cu credinţă de coreligionarul său Jidanul *Wadington* ca ministru de Externe al Franţei şi că amândoi, sunt susţinuţi puternic de coreligionarul lor lordul *Beaconsfield* care reprezenta Anglia, au uitat rolul ce trebuia să îndeplinească în Areopag şi toţi trei — pentru atingerea scopului urmărit de *Alianţa Izraelită*, au redactat pentru România o convenţiune anumită, prin care — ca preţ al independenţei ei — îi cerea: *Acordarea încetăţenirei Evreimei în bloc şi absolut fără nici o formă.*

Dacă marele şi neuitatul bard dela Mircesti — Vasile Alexandri — prin discursul său ţinut în Senat, n'a putut, să sfărâme în totul această clauză ce aducea nenorocirea ţării, totuşi a izbutit să introducă în Constituţie *Art. 7 bis*, care a pus o stavilă puternică năvălirii la încetăţenire a Jidanilor paraziţi.

In războiul mondial din 1916, în care ţara noastră a sângerat — proporţional — mai mult decât toate celelalte state beligerante, lăsând pe câmp 800.000 de morţi şi un enorm număr de schilozi şi invalizi, care şi până azi tot îşi mai trăiesc viaţa grea şi amară, totuşi *Alianţa Izraelită* urmărindu-şi mereu scopul ei ascuns, nu s'a sfiit ca sub masca de *„Ocrotirea Minorităţilor"*, să silească ţara de a iscăli convenţia din 9 Decemvrie 1918, prin care, pe lângă că, îi impune cele mai amare şi mai groaznice umiliri, dar merge chiar până a o sili, să renunţe chiar şi la dreptul ei sfânt, acela al suveranităţii ei.

Prin art. 2 şi 3 din convenţie, îi prescrie că, ţara n'are dreptul, nici puterea, de a face vre-o lege privitoare la siguranţa internă contra oricărui minoritar, din orice parte ar veni el şi ar dori să se stabilească pe pământul României; iar prin art. 12 din tratat, se stabileşte că *Liga Naţiunilor*, are dreptul şi puterea, de a impune ea singură textul condiţiilor ce ar crede necesare, cu privire la minorităţi şi.... Corpurile noastre legiuitoare, sunt obligate a le vota...

© BCU CLUJ

O aservire mai mare şi o umilire mai înjositoare, eu nu mi-o pot închipui decât — poate — printre popoarele sălbatice şi să se noteze încă ,că — prin „*minorităţi*“ nu vrea să înţeleagă decât numai pe individul „Jidan“!...

Răposatul Ionel C. Brătianu, în calitate de prim ministru al ţării, când a luat cunoştinţă de atâta umilinţă şi ruşine, la care este supusă ţara, n'a mai putut vorbi, a trântit uşa şi s'a întors în ţară.

Acest gest adevărat românesc, n'a convenit de loc Jidanilor dela Liga Naţiunilor. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva şi toţi Jidanii, din Ligă, au rămas încremeniţi.

Ionel C. Brătianu întorcându-se şi expunând faptul, nici unul din oamenii politici, chiar şi în partidele adverse nu s'a mai găsit nici unul care să dorească a lua puterea în aşa condiţiuni toţi menţinându-se în rezervă.

Jidanul A. Cremieux şi ceialalţi Jidani amici ai lui , văzând că România stă dârză şi nepăsătoare, ca să nu scape chilipirul, s'au gândit că, trebue să recurgă la sprijinul şi ajutorul lojelor masonice din ţară. In acest fel au izbutit, a găsi pe masonul *Vaida Voevod*, care de bucurie că, se vede numit primministru, nu numai că, a primit dar încă îndată ce a depus jurământul şi s'a armat cu documente, cu primul tren rapid a şi alergat în grabă la Versailles şi cu ochiii închişi — chiar fără să mai citească — a subscris acel tratat, prin care ţara Românească este îngenunchiată Jidanului, pentru totdeauna, mergând chiar până a renunţa şi la dreptul ei sfânt de stat independent.

Ca credincios francmason, ce-i păsa d-lui Vaida dacă România e invadată de Jidani, care îi sug tot sângele şi dacă e pe cale de a muri asfixiată?!

Ce-i pasă d-lui ministru francmason Vaida, dacă Alianţa Izraelită prin credincioşii ei: Friedman, rabinul şef Niemerover, bancherii Marmarosch Blank, Berkovitz şi alţii, în derădere şi în bătae de joc, au ridicat la Bucureşti şi Constanţa, statui măreţe eroilor soldaţi Jidani care — pe front — s'au transformat în cei mai vajnici spioni, tradând inamicului toate mişcările armatei şi dezertând în massă cu arme cu tot, la inamic, fapt care a indignat până şi pe Kaiserul Germaniei — Impăratul Wilhelm — care — chiar dela înălţimea tronului său — i-a blestemat, taxându-i ca fiind cei mai laşi soldaţi din lume?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă în casele marelui domnitor Alexandru Ion Cuza depe strada Lăpuşneanu din Iaşi, marea Bancă Marmarosch Blank şi-a instalat birourile şi încă de aşa natură, încât cu timpul să dispară orice urmă a marelui Domnitor?!

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida Voevod, dacă în curtea şi pe movila unde Domnitorul Cuza obicinuia a-şi lua cafeaua şi unde a subscris atâtea acte mari pregătite de neuitatul sfetnic Mihail Cogălniceanu ca: Secularizarea averilor mănăstireşti, isgonirea călugărilor greci abolirea boerescului, desrobirea ţăranilor, etc. etc. astăzi Cahalul a ridicat un cinematograf, care mai pe urmă, să poată fi transformat într'o mare sinagogă?!...

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida dacă străzile Iaşiului, fosta capitală a Moldovei, încep a primi denumiri jidoveşti ca Moritz Wachtel; iar adevăraţii boieri moldoveni, care au lucrat pentru ţară şi cu punga şi cu capul, cum au fost un Roznoveanu, un Greceanu şi atâţi alţii, au rămas absolut uitaţi şi necunoscuţi?!!...

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă interesele noastre la Wasington, unde se află reşedinţa ascunsă a Alianţei Izraelite, sunt reprezentate de Jidanul Rosenthal, caşi când în ţară nu s'ar fi putut găsi un bun Român?

Ce-i pasă d-lui ministru Vaida, dacă justiţia, ca şi armtata a început a se complecta — ca să nu zic a se infecta — de Jidani?

Dar, ce să mai zicem şi pe cine să învinuim, când vedem că Românii, muncitori de pela minele din Valea Jiului, ca şi cei de prin pădurele din Maramureş, sunt trimişi, să lucreze chiar cu contract în Franţa, ca să poată rămânea, în loc, Jidanii şi tot felul de alţi streini, să se hrănească?

Ce să mai zicem când vedem că Român cu numele zis *Boilă*, nu se sfiieşte a da pensii de miliarde Jidanilor şi streinilor, care au refuzat, să depue jurământul de credinţă, iar pe invalizii de războiu, care nu cereau decât respectarea unei legi a lor, rămasă în uitare, îi snopesc poliţiştii, cu bicele de gumă şi îi stropesc cu pompele, aşa că unul a şi murit sărmanul?!...

Eu, unul, — ca bătrân — rog pe bunul Dumnezeu, să-mi ia mai curând zilele ca să nu mai am durerea, de a vedea cu ochii, prăpastia către care merge ţara, fără ca conducătorii, să caute, a o opri.

Ce folos că, atâţi bărbaţi de seamă, în cap cu profesorii Paulescu, Cuza, Cătuneanu şi atâţi alţii, îşi dau osteneala, să lumineze poporul, dacă cei din capul partidelor politice închid ochii şi se prefac că, nu-i văd, nici nu-i aud.

Totuşi trăesc încă, în credinţa că, până în cele din urmă Dumnezeul părinţilor noştrii şi de astădată, ne va mântui.

General I. Tarnoschi
— Iaşi —

Cuvinte cu prilejul apariţiei unei noui cărţi

— Cornelia dr. Şotel: »*Lacrimi şi sânge*« —

„Infrăţirea Românească“ este prima revistă, care a dat semnalul de alarmă, arătând cu adâncă mâhnire în repetate rânduri, lipsa de cunoaştere şi aprofundare a problemei antisemite, din partea scriitorilor români.

Această problemă, care este una din cele mai importante în ţara noastră, oferă scriitorilor atâtea izvoare sănătoase de inspiraţie, încât dacă aceştia s'ar smulge numai pentru o clipă din vraja amăgitoare a banului jidovesc, ar putea creia o întreagă literatură în jurul ei şi opere de adevărată educaţie naţională.

Doritorii de frumos, de artă românească, de subiecte originale împrumutate din lumea vieţii dela noi, săturaţi de literatura bolnăvicioasă emanată din creerul unor credincioşi adepţi ai viţelului de aur, ar fi foarte fericiţi să poată forma o gardă în jurul nouilor talente inspirate dintr'un domeniu ce rezervă posibilităţi de realizare nebănuite.

Şi oare astăzi, când se citeşte atât de puţin, ce satisfacţie mai poate aştepta un scriitor în urma scrisului său, decât deşteptarea interesului în marele public, decât crearea unei stabile clase de cetitori? Ar fi cea mai mare minune a acestui secol plin de corupţie!

Literatura de contrabandă, care inundă din abundenţă pieţele, sprijinită de banul jidovesc cu vădit interes de a demoraliza massele, fără nici un control, nu va putea fi stârpită, numai când scriitorii consacraţi, în sufletele cărora mai există o scântee de sentiment naţional, îşi vor întinde mâna şi cu puteri unite vor începe ofensiva pentru desrobirea culturală.

Tot acestora le incumbă şi datoria sfântă de a călăuzi pe scriitorii noui, spre făgaşuri sănătoase naţionale, căci în aceste timpuri de grea cumpănă noi nu putem apela decât la puterile noastre proprii şi nu putem asculta decât de glasul pământului

© BCU CLUJ

nostru, care ne vrea Români, şi la *inimă* şi la *scris*.

Apelul dlui profesor I. C. Cătuneanu, neobositul şi vrednicul luptător naţionalist-creştin dela Cluj, apărut sub formă de comentarii în broşura „Vasile Alexandri în luptă cu Jidanii", n'a sunat în pustiu.

Rândurile celor câţiva scriitori antisemiţi se complectează cu o nouă scriitoare, un talent incontestabil, care aduce în scrierile ei toată mizeria vieţii dela ţară, toată puterea de suferinţă a ţăranului român în luptă cu hidra jidovească, descrisă cu multă artă, cu multă măestrie, fără exagerare, cu convingere şi cu intenţii demne de laudă.

Această nouă scriitoare este dna *Cornelia dr. Şotel*, soţia înverşunatului Român dela Rodna; iar cartea care dela cele dintâi paggini exală un îmbătător parfum românesc, constituind o revelaţie pentru cetitorul îndopat de literatura antinaţională, este întitulată: *„Lacrimi şi sânge"* — un simbol pentru aceia ce nu cunosc viaţa Românilor Maramureşeni.

Autoarea o scriitoare tânără, dar care dovedeşte un viguros talent, trăieşte departe de sgomotul cenaclurilor literare, departe de spoiala oraşelor, de sindrofii,numai pentru arta ei, într'un templu de visuri lipsit de fariseism, în mijlocul unei naturi fermecătoare, unde ccardele sufletului vibrează mai aprins şi unde scriitorul găseşte un câmp mai vast de inspiraţie.

Aici, în liniştea serilor cu lună de aur, cu murmur de isvoare, cu cântece duioase de fluer, când vântul adcarme în leagănul brazilor, această scriitoare delicată, închisă în camera ei, frământată de gânduri, aşterne pe hârtie adevăratele tragedii din viaţa ţăranilor maramureşeni, pe care îi cunoaşte şi îi compătimeşte.

Dna Şotel, apare dela primul volum ca un talent în deplina lui maturitate şi în scrierile dsale nu se poate înregistra nici o singură stângăcie de începătoare.

Debutând prin câteva reviste şi ziare din Ardeal, ne dă astăzi o povestire cu extindere de roman, un volum de 160 de pagini, cu subiect din viaţa oropsiţilor plutaşi din Maramureş, în care vedem până în cele mai mici amănunte sbuciumul şi soarta vitreagă a urmaşilor lui Dragoş, a acelor urmaşi de os nobil, cari au ajuns robii Jidanului, cari au ajuns cerşetori pe propriile lor moşii, înstrăinate de oameni fără inimă.

Povestirea „Lacrimi şi sânge" de un sguduitor dramatism, este o icoană fidelă a stărilor sociale desperate din acest colţ de ţară, unde jaful e la ordinea zilei, unde fărădelegile se ţin lanţ, unde lacrimile înlocuesc pururea bucuria, unde cuvântul strămoşesc e boicotat şi unde cei câţiva stâlpi neclintiţi ai Românismului conservator: ţăranii — sunt exploataţi în mod nedemn, — pe-o formă de Românii înstreinaţi, ca şi de lăcomia jidovească.

Răsfoind cartea dnei Cornelia dr. Şotel, imprimată cu mult gust şi pe hârtie bună, încă dela primele pagini te captivcază descrierea plină de viaţă, colţurile din natură descrise cu real meşteşug, disecarea pricepută a problemelor sociale, analiza psihologică a personajelor, limbajul mlădios şi ferit de străinisme banale, claritatea stilului şi îndemânarea de portretistă, prin care vedem faţă în faţă pe eroii Dsale, cu toate defectele şi cu toate calităţile.

Ticăloşiile jidoveşti, viaţa arhaică a plutaşilor, călătoria pe drumul Sighetului, lupta cu valurile înfuriate ale Tisei, furtuna cu toată deslănţuirea ei, sentimentul morţii, starea sufletească alui Ilie Dragos, când se vede furat mişeleşte de Avram Leib, mizeria satelor, isbucnirea ţăranului când nu se mai încrede nici în adăpostul legilor, bunătatea sufletească a preoţilor vechi, răsbunara şi sărăcia încuibată până în temeliile acestui pământ, sunt tot atâtea pagini demne de marii scriitori ai trecutului, ne provoacă sentimente de compătimire şi lacrimi de durere şi sunt momente de adevărată înălţime artistică.

Ceeace îţi atrage ochiul dela primul moment este noutatea comparaţiilor, unele deşi prea îndrăzneţe, prin originalitatea lor sunt totuşi vrednice de menţionat.

Nu e nimic forţat, nimic nenatural, personajele trăesc, luptă,, se mişcă, fără a fi trase de sforicele ca nişte păpuşe de bâlciu.

Cu imaginile fericite, cu pătrunzătorul spirit de observaţie, cu darul Dsale de a se feri de un ieftin efect, dna Cornelia Şotel, noua scriitoare a Ardealului, va cuceri fără greutate şi pe cei mai încăpăţinaţi critici, şi — nădăjduiesc să fiu un bun augur, când prevăd că întrarea dsale în arena literară, pe cât e de utilă pentru cultură, tot pe-atât e de folositoare şi pentru desvoltarea sentimenelor naţionale, scoase astăzi la mezat de acei ce şi-au vândut sufletul Satanei dela Moscova.

Cu aceste bune gânduri, cei câţiva scriitori naţionalişti-creştini, o primesc cu drag în rândurile lor, ca pe una care a înţeles chemarea vremii.

Astăzi, când presa, dupăcum am arătat în diferite rânduri în revista noastră, este în proprietate jidovească să nu se mire noua noastră scriitoare dacă totuşi va fi victima unei generale conspiraţii a tăcerii, căci adevărul e cu noi şi cât de târziu, va ajunge totuşi la isbândă.

A doua desrobire a Românilor, al doilea război după cel al întregirii neamului, va sosi cât de curând, căci cu fiecare zi rândurile sporesc şi sufletele se oţelesc.

I. Măgură.

Cum s'au purtat Jidanii în răsboiu

Am citit de multe ori, în coloanele acestei reviste, articole, cari arătau purtarea laşă a Jidanilor în răsboiu. Ca unul ce sunt mai tânăr şi nu am luat parte la acel potop, dar setos de a cunoaşte adevăratul mers al prăpădului, ce-a înghiţit vieţile a peste 800.000 eroi, precum şi atitudinea Jidanilor, m'am bucurat mult când am găsit însemnările zilnice ale *maiorului Văgăunescu Mihail*, cavaler al ordinului Mihai Viteazul, adunate în volumul *„Viaţa în răsboiu"*, publicat în editura „Casa Şcoalelor".

Am citit într'ânsa, cum ostaşii noştri, deşi mai mult flămânzi, fără o instrucţie pentru răsboiu, au ştiut să lupte cu mult avânt, deşi moartea îi aştepta din clipă în clipă. Am simţit în mine, la citirea acestor însemnări, o mare bucurie şi mândrie, văzând că ai noştri au ştiut să-şi apere glia, cu toate lipsurile şi au dus faima numelui de „Român" peste pământul întreg. Am rămas însă şi grozav de răzvrătit, când la lumina adevărului, am văzut mişelia jidovească.

După ce bravul maior arată că după atacul dela *Cărbuneşti* din 900 oameni au rămas 430 şi după ce înşiră numele unei părţi din jertfiţi, la pag. 102 scrie: ....,*registrele ca şi ofiţerii a trei companii pierzându-se în lupte, este greu de stabilit nominal situaţia fiecăruia iar contra celor câţiva soldaţi, despre cari camarazii lor fac afirmări de dezertare, se vor face acte la prima ocaziune şi anume: Reizel Avram, Faibiş Ianncu, Leventer Marcu, Grimberg Marcu şi Zade Gh.*"

Deasemenea la pag. 131: „... *Se face iarăşi situaţia efectivului şi constat încă câţiva rătăciţi??? toţi*

© BCU CLUJ

Evrei — afară de Dieman Haim, care este la ambulanță".

Din spicuirile de mai sus se vede destul de clar că Jidanii nu au îmbrăcat haina militară ca să apere pământul pe care au trăit, ci forțați, iar când li s'a ivit ocazii au fugit la dușman. Ceeace este mai grav este că cele de mai sus nu s'au petrecut pe întreg frontul, ci numai la un singur batalion și sunt sigur că ce au făcut Jidovii din batalionul dlui Văgăunescu așa au făcut toți frații lor din toate batalioanele. Dacă așa s'au purtat Jidanii în războiu, dacă gândul lor a fost numai să dezerteze, de ce li s'a permis de conducătorii noștri să ridice un monument în București, Capitala țării și un altul în Constanța. cel mai de seamă port al nostru? Cele câteva sute de Jidani morți nu sunt rezultatele eroismului, ci tot al lașității, căci voind să fugă la inamic au fost loviți de gloanțe rătăcite.

Aveau cunoștință, chiar din vremea războiului, de purtarea Jidanilor, conducătorii noștri cari au încuviințat ridicarea acestor monumente și chiar au patronat inaugurarea.

Ți se umple sufletul de scârbă când vezi că cei ce nu și-au făcut datoria pe front sunt astăzi puternici, la locuri de cinste, iar cei ce și-au pierdut părți din corp pentru a-și apăra țara sunt oropsiți, văduvele care au trebuit să se resemneze în urma jertfirei soților lor sunt nebăgate în seamă, drepturile lor sunt nimicite și când îndrăznesc și ei să-și ceară dreptatea sunt huiduiți, îmbrânciți, loviți de armată și omorâți cu apă de pompieri. cum s'a întâmplat de curând în București.

Români, de nu ne vom desmetici, vom ajunge sclavii jidovimei, vom mânca aceeaș pâine amară caș frații creștini din Rusia, cari nu mai au biserică, nu mai au preoți, nu mai au sărbători și nu mai au nici pâinea cea de toate zilele.

Să ne mișcăm cât mai avem vreme, căci mai târziu vom fi cu totul supuși și lacrimile de căință vor fi zadarnice, fiind prea târzii.

GEORGE A. COSTEA
Inv. — Prahova.

Cetiți
Infrățirea
Românească

O datorie a Bisericii ortodoxe

Motto: „Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul și Satan cu fiii săi vor fi striviți sub forța Crucii isbăvitoare.
Nu ne veți da?
Veți peri ca episcopii și preoții ruși cu spada ucigătoare a fiilor lui *Israel!*" *Diacon:*
I. POPESCU-MOZĂCENI

Citind articolul, cu titlul de mai sus, împrumutat și de mine, publicat în ziarul „*Apărarea Națională*" dela Arad (Str. Babeș No. 6), anul III No. 17—18 din 27 Aprilie 1930, și semnat de Diaconul *I. Popescu Mozăceni;* dupăce auzisem predica Părintelui misionar *Opreanu* dela Cluj, rostită a două zi de Paști, și citisem Pastorala *P. S. Părintelui Episcop Nicolae* publicată în Revista „Infrățirea Românească" No. 13 din 1 Maiu 1930, ca unul dintre cei mai mici fii ai Bisericii noastre, mă simt îndatorat să lămuresc una dintre datoriile Bisericii ortodoxe.

In cele ce urmează mă voiu ocupa numai cu predica Părinteluimisionar *Opreanu* și cu pastorala *P. S. Părintelui Episcop Nicolae* al Clujului.

Părintele-misionar *Opreanu* începe cu Adam și cu Eva, continuă cu crima lui Cain, trece la Turnul Babilonului, la Sodoma și Gomora și așa mai departe și ne arată pe rând cum deavolul, îndeamnă pe om la păcat. Cu astfel de exemple ajunge la viața Mântuitorului *Isus Christos,* care îndură întregul calvar tot la îndemnul *deavolului,* și în fine însușirea exemplelor se oprește în Rusia, unde episcopii, preoții și credincioșii sunt omorâți, iar Bisericile și odoarele sfinte sunt jefuite, tot la îndemnul *deavolului.*

P. S. Sa Episcopul Ivan, dupăce ne arată bucuria *Invierii,* cu durere ne spune, că „*se mai găsesc și azi țări cârmuite de duhul Satanei*"; apoi ne povestește deschis că peste Nistru, în Rusia, „*Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă unelte de războiu, icoanele cele sfinte și scumpe, sunt aruncate și călcate de picioarele netrebnicilor, soții sunt transportați în miez de noapte dela casele lor, soțiile și copiii rămași sunt ridicați și duși în altă parte a țării*". „*Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc părinții, rămân ai nimănui*". „*Tiranii bolșevici au pornit să țină prelegeri și conferințe împotriva dumnezeirii*".

Pastorala continuă, să îndemne: „*Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească*" și să cucerim orașele prin meseriași și comercianți români, căci altfel vom rămâne în robia economică și socială care e mei grea decât cea politică.

Va să zică *deavolul* și *satana* a persecutat, a chinuit și a răstignit pe *Mântuitorul Christos.* Tot *diavolul* și *satana* ucid preoții, devastează bisericile, țin conferințe contra dumnezeirii și distrug familia în Rusia.

Ori oare nu este scris negru pe alb în Sft. Scriptură că *Mântuitorul* Christos a fost vândut *Jidovilor,* de *Iuda Iscarioteanul* pe 30 de arginți? Că tot jidovii L-au batjocorit, L-au pălmuit și în fine L-au răstignit pe Cruce, pe Fiul lui Dumnezeu, eliberând pe tâlharul *Varava?*

Oare nu tot neamul lui *Iuda Iscarioteanul,* stăpânește Rusia? Deci Jidovii au distrus familia — care este temelia societății — declarând „*amorul liber*". Și tot ei au ucis pe episcopi, pe preoți și pe creștinii, ce nu s'au lepădat de învățătura dumnezeiască. — Ei *Jidovii* au transformat Bisericile în localuri de desfrâu, ei au furat clopotele și odoarele sfinte călcându-le în picioare. Ei au desființat sărbătorile creștine și au schimbat calendarul în așa fel, că bieții creștini nu se mai pot orienta.

Iar la noi în țară: Cine subminează Biserica, prin fracmasonerie și prin așa zisele secte religioase? Cine sapă la temelia așezământului nostru constituțional, prin comunism, prin socialism, cum și prin francmasonerie? Cine suge vlaga oropsitei noastre nații prin fabricate de proastă calitate, prin cartele în formă de monopol; prin camete, uzurare și prin deprecierea produselor brute? Nu tot aceiași fii ai lui *Izrael,* frați în *Iehova,* în ticăloșii și în crime, cu cei din Rusia și cu cei depe vremea Mântuitorului *Christos?*

Diaconul *I. Popescu-Mozăceni,* unul dintre cei mai mici slujitori ai Altarului —, spune:

„*Trăim în clipe de grea încercare pentru biserica creștină ortodoxă. Neocupându-ne deocamdată de suferințele nebănuit de încercate de surorile bisericii noastre, ne mărturisim gândurile azi față*

© BCU CLUJ

de starea bisericii române, întru rezolvirea atâtor nevoi ce apasă cu greu pe credincioşii acestei naţii.

„In mergerea vremii văzurăm *ridicată biserica românească la rangul pe Patriarhie-simbol spiritual de unitate a naţiei. Şi doream ca acest simbol să devină o realitate, angrenând toate forţele conştiente ale bisericii în tămăduirea atâtor boli sociale, pe cari duşmanii de aiurea s'au trudit cu diavolească intenţie să le planteze pe trupul încă suferind al ţării noastre.*"

„Zadarnic oftat, care, cred că izbucneşte din multe piepturi dornice de a vedea biserica românească pe alt drum decât al politicei de partid, *pe care noi cei din jurul acestei organizaţii o dorim să-şi schimbe drumul intereselor, altele, decât bisericeşti şi naţionale. Şi să organizeze credincioşii în legiuni de luptători pe terenul naţional şi creştin, pavăza trecutului nostru şi mântuirea zilelor de azi şi de mâine.*"

„Se svârcoleşte biserica în ghiarele criminale ale duşmanilor-văzuţi şi nevăzuţi, iar apostolii ei se urăsc de moarte pentru mărunte chestiuni deşarte, făcând loc de primă ordine omenescului din fiinţa lor. Ea ar trebui să pună sub observaţie orice mişcare pismaşă foită în popor — sub orice formă ar fi — şi să-şi spună cuvântul răspicat, chiar cu sacrificii de sânge. Dar conducătorii ei stau cu botniţa la nas pusă de politicianii meschini, cari i-au angajat ca să anihileze eventuale reacţii autoritare. *Intr'un cuvânt, este o stare nenorocită în biserica noastră, care va primi lovituri încă neîncercate. Ici şi colo vezi izolat câte un glas duhovnicesc ce* răsună a pustiu pe plaiurile cuprinse de indiferentism religios şi ură de clasă pe care răii o aduc poporului".

„Ce face biserica faţă de atâta ură ce se deslănţue în jurul ei şi printre credincioşii săi? In afară că se complace în extazieri inerte, sub scuza toleranţei scripturistice, mai nimic. Şi îşi va lua răsplata inerţiei ei. Mai de vreme ori mai târziu, gloatele conduse acum de desmetici inconştienţi şi fără nici o credinţă în suflet, vor arunca cu foc şi gloanţe în Sf. Biserică şi slujitorii săi cari nu şi-au făcut datoria. *Va fi măciniş crâncen de suflete răsvrătite şi vărsare multă de sânge.*".

„Un viitor apropiat, care ne înfiorează şi ne doare.

„Lupta pe care o ducem noi se ştie care este: apărarea religiei creştine şi a pământului strămoşesc. Cum se face că această mişcare în loc să fie încurajată oficial, chiar, de biserică pentru că o apără — doar — e bârfită cu nesocotinţă? Ştim, de altfel, că, demonii ce mişună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar îi vom strivi cu puterea Crucii mântuitoare."

„Episcopi şi preoţi, ce mai aveţi un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, daţi-ne ajutorul şi Satana cu fiii săi va fi strivit sub forţa Crucii isbăvitoare."

„Nu ne veţi da?"

„Veţi pieri ca episcopii şi preoţii ruşi sub spada ucigătoare a fiilor lui Israel."

„Şi vă va fi zadarnic plânsul şi tânguirea pe ruini."

Dacă nu vom lupta în contra elementului jidovesc — cum a spus filosoful *V. Conta* — vom peri ca naţiune! *Liga Apărării Naţionale Creştine*, este organizaţia politică şi socială care luptă cu deviza *„Cristos, Regele, Naţiunhea"* ca:

România să fie a Românilor.

ST. PENEŞ
— Hunedoara —

Voci din presă

„Alegerea d-lui A. C. Cuza"

Reproducem, din ziarul *„Cuvântul"*, nrul din 7 Mai a. c., articolul cu titlul de mai sus, drept dovadă a aprecierii luptei naţionaliste şi creştine, din partea opiniei publice reprezentată, de această dată, prin autorul acestui articol, dl *N. Davidescu*

„D. A. C. Cuza a fost ales în parlament. Spiritul şi inteligenţa vioae a şefului partidului naţional-creştin nu pot întârzia de a aduce o notă de vioiciune în desbaterile atât de anoste şi de frugale ale parlamentului dlui Iuliu Maniu. De altă parte, Liga creştină de sub prezidenţia dlui A. C. Cuza reprezintă, neîndoios, una din laturile caracteristice ale sensibilităţii contemporane române.

„România de după războiu s'a Or, din pricina jocului acesta dublu, dacă nu chiar triplu, care îngăduia unuia şi aceluiaşi cetăţean să fie şi ungur şi evreu şi rus, şi germna evreu, în organizaţiile politice respective, *la care se adaogă trezit cu o foarte complexă problemă a minorităţilor. Străini din patru monarhii deosebite, având fiecare cultură proprie, mai mult sau mai puţin înrudită cu aceia a statului oficial care a oficiat, şi-au dat brusc mâna pentru a se revărsa ca un val unitar de rezistenţă minoritară împotriva spiritului românesc, şi drepturilor lui legitime de* a se desvolta liber pe pământul patriei lui de totdeuna.

„Am avut astfel dintr'odată o problemă minoritară maghiară, una minoritară germană, şi una minoritară slavă. Pe deasupra lor însă, cu oameni cari erau, printre unguri şi unguri, printre germani şi germani, printre slavi şi slavi, printre români şi români, s'a iscat o problemă minoritară evreiască. *şi un vag* patriotism sionist, *în cadrul statului românesc şi în mijlocul poporului românesc abia închegat, lua naştere o forţă, dacă nu de-adreptul centrifugală, una, şi mai primejdioasă, în fond, prin caracterul ei dizolvant, căreia i s'ar putea spune: pan-ovreiască.*

„Poporul românesc, fireşte, a privit cu nedumerire fenomenul acesta. Nedumerirea venea dela îngăduiala cu care partidele noastre politice primeau şi acceptau până la complicitate faptul acesta. Evident că nu este vorba aici *de ceeace se chiamă curent anti-semitism.* Nu e mai puţin adevărat însă că o reacţiune era, în acest sens, firească. Acolo unde o organizau centre de acţiune naţională evreiască, nu vedem dece nu s'ar fi putut naşte şi altele de apărare, româneşti.

„Starea aceasta de lucruri, fireşte a rămas încă în stadiul iniţial al sensibilităţii. Liga Creştină de sub prezidenţia dlui A. C. Cuza reprezintă încercarea de a o închega într'o ideologie politică. Şi este, ca atare, reprezentativă.

„In tot cazul, absurd este ca Parlamentul ţării să fie lipsit tocmai de cea mai reprezentativă dintre stările sentimentale ale poporului românesc întreg, *atunci când în el orice nuanţă naţională, bulgărească, maghiară, rusească, ucraineană, evreiască, etc., au dreptul să-şi manifesteze cu o libertate sfidătoare, uneori, cele mai şovine sentimente şi pretenţii.*

„Prezenţa în Parlament a dlui A. C. Cuza repară această penibilă greşeală a partidelor noastre politice".

© BCU CLUJ

Cine a dat drepturi cetăţeneşti Evreilor?!

In ziarul *„Universul"* No. 66, de Sâmbătă 22 Martie 1930, a apărut sub titlul *„O manifestaţie a Evreilor din Galaţi"*, sărbătorirea succesului liberal (Galaţi 20 Martie), răspunsul adevărat, la întrebarea de mai sus.

Iată ce scrie Evreii, în numitul articol!...

„In urma succesului înregistrat de partidul liberal în actualele alegeri comunale, *deputaţiuni de Evrei s'au prezentat dlui Jean Steuerman, preşedintele comunităţii izraelite şi fruntaş evreu al partidului liberal, asigurându-l şi în viitor de sprijinul populaţiunii izraelite.*

„D. Steuerman a mulţumit şi a primit să fie sărbătorit, alături de ceilalţi candidaţi evrei depe lista liberală.

„La banchetul dat, pe lângă reprezentanţii tuturor sinagogilor şi preşedinţii societăţilor de binefacere au mai fost învitaţi dnii deputat Constantin Ignat, inginer George Deleanu şi avocat Emil Codreanu.

„Banchetul a decurs într'o atmosferă prietenească. Au vorbit dnii Jean Kaufman, preşedintele soc. meseriaşilor izraeliţi, Avram Berkovitz, preşedintele soc. „Iubirea", Filip Schwartz, Pistiner Spiegler, Marcu Schwartz, Schapira, Aron Helman, Bălan, S. Rottman, Alexandru Bucholtz, *cari au adus laude partidului liberal, cari le-a dat drepturile cetăţeneşti, au asigurat pe dl Mihail Orleanu, de devotamentul alegătorilor evrei şi au aclamat pe dl Vintilă Brătianu, şeful partidului naţional-liberal.*

„Dl Jean Steuerman, preşedintele comunităţii izraelite a încheiat seria cuvântărilor, mulţumind alegătorilor evrei pentru sprijinul dat în ziua de 14 Martie..."

Deci iată adevărul!...

Cum să nu fie Evreii tari şi mari, dacă „cel mai mare partid politic din România", în frunte cu dl Vintilă Brătianu, îi sprijină dându-le drepturi câte vor?!...

Şi aceasta a făcut-o nu numai partidul liberal, ci şi celelalte partide politice din ţară.

Partidele politice, în opoziţie, încearcă să se desvinovăţească de a fi avut legături cu Evreii şi neagă de a le fi dat drepturi, dar cate odată luându-i gura pe dinainte, îşi uită şi spun adevărul.

Şi doamne, trist este adevărul acesta pentru noi!...

Am văzut Români, cari se lăudau a fi integri, dar cari au avut imprudenţă de a candida în recentele alegeri sub cutele semnului partidului liberal, dar cari la avertismentul meu şi-au retras candidaturile, depe lista liberală, aşa că nu s'au compromis în întregime, în faţa acelora, pe cari afirmau că-i apără.

C.

Lupta naţionalistă creştină în plin avânt

I. SÂMBĂTĂ 3 MAIU a. c. dl prof. I. C. CĂTUNEANU, învitat fiind de tinerimea română din Târgul-Mureş, a ţinut în sala festivă a Primăriei din acel oraş, conferinţa cu subiectul *Mihail Cogălniceanu, în luptă cu Jidanii.* Sala a fost neîncăpătoare pentru numerosul public compus din tot ce are, mai ales Târgul-Mureş, autorităţi, intelectuali, tineret, cari au ovaţionat îndelung pe conferenţiar.

II. DUMINECĂ 4 Maiu a. c. s'au ţinut alegerile parţiale pentru Cameră şi Senat, la cari alegeri a participat şi L. A. N. C., în judeţele:

1) ROMAN unde a fost ales deputat Preşedintele Suprem al L. A. N. C. dl prof A. C. CUZA, cu *15.404* voturi, faţă de candidatul naţional-ţărănist, care a obţinut 8.921 voturi; este incontestabil că, curentul naţionalist şi creştin este în continuă creştere.

In alegerile din 1928, majoritatea sdrobitoare a avut-o partidul naţional-ţărănist, partidul liberal şi cel averescan având un număr neînsemnat de voturi, aşa că reuşita alegerilor de acum se datoreşte creşterii curentului naţionalist şi creştin, cu voturile date în 1928 partidului naţional-ţărănesc şi nici decum cu cele date de partidul liberal, după cum se nizuesc a susţine duşmanii acestei lupte.

După alegeri, Jidanii din Târgul Frumos au atacat automobilul în care se întorcea dl A. C. Cuza cu luptătorii săi. Nu comentăm această obrăznicie jidovească; cei pe cari îi mănâncă, vor fi scărpinaţi la timpul său.

2) SOROCA, unde candidaţii L. A. N. C. au obţinut frumosul număr de voturi, de 9.489, faţă de candidaţii lupişti cu 4.281 voturi, faţă de candidaţii „independenţi" cu 1.322 voturi, şi faţă de cei ai naţional-ţărăniştilor cu 22.187 voturi.

Dupăce organizaţiile L. A. N. C. se vor estinde asupra întregului judeţ, cu siguranţă că L. A. N. C. va obţine rezultate uimitoare ceeace stă şi relativ la celelalte judeţe ale Basarabiei.

3) CALIACRA unde L. A. N. C., a intrat în alegeri, cu candidatul român avocatul *M. Boldur*, la senat obţinând şi aici, numărul îmbucurător de 1.442 voturi, faţă de candidatul independent, comitagiul T. Toşef, cu 1.682 voturi şi faţă de cel naţional-ţărănist cu 7.634 voturi, H. Ştefanof fratele comunistului Boris Ştefanov, condamnatul dela Jilava.

III. TOT DUMINECĂ 4 MAIU a. c. s'a sfinţit primul drapel al Legiunii Arhanghelul Mihail, de sub conducerea dlui Corneliu Codreanu, şi anume drapelul Batalionului al III-lea al judeţului Turda, cu sediul în Luduş, Serbarea, la la care a participat un frumos număr de legionari disciplinaţi şi plini de nădejdi, a decurs în deplină linişte, dovada seriozităţii luptei naţionaliste şi creştine.

Cinste se cuvine dlui Părinte ortodox al Ludușului, care a binevoit a efeptui sfinţirea (cu durere anunţăm că confratele părinte gr. cat. al Ludușului a refuzat să ia parte), apoi autorităţilor ordinei, cari au ştiut să se compoarte în modul cel mai cuminte posibil, precum şi şcoalei de contabili-cooperatori, ce şi-au ţinut de datorinţă să ia parte cu elevii ei.

La serbare a asistat un mare public, din oraş şi provincie, între cari numeroşi Lanciști şi chiar şi membri ai diferitelor partide politice.

Români!

Dacă voiţi să vă luminaţi asupra primejdiei franc-măsonice, citiţi

„Buletinul ANTI-JUDEO-MASONIC"

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

© BCU CLUJ